

גיליון מס' 171

פרשת "שמיני"

מאמר השבוע

מאת ראש המוסדות הרה"ג **יגאל כהן** שליט"א

כְּלִי מַחֲזִיק בְּרָכָה

"אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן חֲלַפְתָּא: לֹא מָצָא הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא כְּלִי מַחֲזִיק בְּרָכָה לְיִשְׂרָאֵל אֶלָּא הַשָּׁלוֹם" (תְּהִלִּים כט, יא): "ה' עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן, ה' יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַּשָּׁלוֹם" (מַסֶּכֶת עֻקְצִין פ"ג מ"ב).

פְּעָמִים רַבּוֹת אָנוּ שׁוֹאֲלִים אֶת עַצְמֵנוּ: 'אֲנִי מִתְפַּלֵּל לַה' לְלֹא הַפְסָקָה, אֲנִי מִשְׁתַּדֵּל לַעֲשׂוֹת הַכֹּל כְּפִי רְצוֹן הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ, מַדּוּעַ הַבְּרָכָה אֵינָהּ מַגִּיעָה אֲלַי?!' מִלְּמְדִים אוֹתָנוּ חַז"ל: אָמְנָם יֵשׁ בְּרָכָה, אֲבָל יֵשׁ גַּם כְּלִי - כְּלִי הַמַּחֲזִיק אֶת הַבְּרָכָה, וְכָל הַבְּרָכוֹת שֶׁבָּעוֹלָם אֵינָם יְכוֹלוֹת לְהִתְקַיֵּם בָּאָדָם אִם לֹא יִהְיֶה לוֹ כְּלִי שֶׁיַּחֲזִיק אוֹתָם. לָכֵן, כַּאֲשֶׁר הַקָּבָ"ה רוֹצֶה לָתֵת בְּרָכָה לְאָדָם מִיִּשְׂרָאֵל, הוּא צָרִיךְ כְּלִי לְהַחֲזִיק אֶת הַבְּרָכָה.

כָּל אֶחָד וְאַחַת מֵאִתָּנוּ צָרִיךְ לִשְׁאֹף לִהְיוֹת כְּלִי שֶׁיּוּכַל לְהַחֲזִיק בְּתוֹכוֹ אֶת הַבְּרָכָה - 'כְּלִי הַשָּׁלוֹם'. לִהְיוֹת כְּמוֹ אַהֲרֹן הַכֹּהֵן - 'אוֹהֵב שָׁלוֹם וְרוֹדֵף שָׁלוֹם וּמֵשִׁים שָׁלוֹם בֵּין אָדָם לַחֲבֵרוֹ' (סַנְהֶדְרִין ו:). וְכַאֲשֶׁר מְדֻבָּר עַל שָׁלוֹם בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ, הַדְּבָרִים מְחַיְּבִים וַחֲשׁוּבִים פִּי כַּמָּה וְכַמָּה.

אַחֲרֵי מֵאָה וְעֶשְׂרִים יִשְׂרָאֵלוּ כָּל אֶחָד מֵאִתָּנוּ - 'לָמָּה לֹא הִגַּעְתָּ לִשְׁלֵמוּת?'

- 'רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֵיךְ אֲנִי אַגִּיעַ לִשְׁלֵמוּת???'

כְּדֵי לְהָבִיא פַּרְנָסָה הַבַּיְתָה אָדָם לוֹמֵד לְפָחוֹת 12 שָׁנוֹת לְמוּד. יֵשׁ רַבִּים הַמַּמְשִׁיכִים לִלְמֹד עוֹד שָׁנָה, וְיֵשׁ אַפִלּוּ עוֹד חָמֵשׁ וְשֵׁשׁ שָׁנִים. אָדָם לוֹמֵד רְפוּאָה שֶׁבַע שָׁנִים כְּדֵי לְהַרְוִיחַ כֶּסֶף לְהָבִיא אֹכֶל הַבַּיְתָה, לְהָבִיא פַּרְנָסָה הַבַּיְתָה. כָּל אֶחָד הִשְׁקִיעַ וְלָמַד שָׁנִים כֹּה רַבּוֹת רַק בִּשְׁבִיל הַפַּרְנָסָה.

לְהָבִיא אֶת הַשָּׁלוֹם הַבַּיְתָה כַּמָּה זְמַן הִשְׁקַעְתָּ???

כַּמָּה לָמַדְתָּ כְּדֵי לְהָבִיא שָׁלוֹם וְשַׁלְוָה לַנֶּפֶשׁ שֶׁלְּךָ? הַאִם זֶה לֹא חָשׁוּב יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר הַיִּפִּי שֶׁבַּחֲתֻנָּה? זְמַן כֹּה רַב מִתְאַרְגְּנִים הַיּוֹם לַחֲתֻנָּה... כְּמַעַט חֲצִי שָׁנָה - טְעִימוֹת. אוּלְמוֹת. צַלָּמִים. זַמָּרִים. פְּרָחִים. הַזְמָנוֹת. שִׂמְלַת כַּלָּה. חֲלִיפָה לֶחָתָן. כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ - אִי אֶפְשָׁר לְדַבֵּר עִם הֶחָתָן וְהַכַּלָּה חֲצִי שָׁנָה.

אִם עַל לַיְלָה אֶחָד הָיָה שָׁוֶה לְךָ לְהַשְׁקִיעַ חֲצִי שָׁנָה, בִּשְׁבִעִים שָׁנָה שֶׁתִּחְיֶה עִם אִשְׁתְּךָ לֹא שָׁוֶה לְךָ לְהַשְׁקִיעַ כַּמָּה חֳדָשִׁים??? לֹא שָׁוֶה לְךָ לִלְמֹד וּלְהִתְאַמֵּץ לִזְכּוֹת לְהַגִּיעַ לְמַדְרֵגוֹת שֶׁל שָׁלוֹם בַּיִת אֲמִתִּי??? אִם לֹא עָשִׂיתָ אֶת זֶה עַד עַכְשָׁו - תַּעֲשֶׂה אֶת זֶה כָּעֵת, לֵךְ תִּלְמַד מַה חָשׁוּב לְאִשְׁתְּךָ, כִּי אַף פַּעַם לֹא מְאֻחָר.

כְּשֶׁאַתָּה לוֹמֵד מַה חָשׁוּב לְאִשְׁתְּךָ, אַתָּה בְּעֶצֶם לוֹמֵד אֵיךְ לָתֵת לַאֲחֵרִים, וּבְעִקָּר אַתָּה לוֹמֵד אֵיךְ לָתֵת לַקָּבָ"ה. כִּי נְתִינָה מַתְחִילָה בֵּינְךָ לְבֵין אִשְׁתְּךָ, וְנִגְמֶרֶת בֵּינְךָ לְבֵין בּוֹרֵא עוֹלָם...

שְׁאִיפוֹת לִשְׁלֵמוּת

כָּל אֶחָד וְאַחַת מֵאִתָּנוּ צָרִיךְ לָדַעַת, כְּשֶׁאָדָם הוֹפֵךְ לִהְיוֹת נוֹתֵן לַזּוּלָת, כְּשֶׁאָדָם מַפְסִיק לַחְשֹׁב כָּל הַזְּמַן רַק לְקַחַת לְעַצְמוֹ - הוּא הוֹפֵךְ לִהְיוֹת נוֹתֵן גַּם לְבוֹרֵא עוֹלָם הַמְחַיֶּה אוֹתָנוּ בְּכָל רֶגַע. אִם אָדָם אֵינוֹ שׁוֹאֵף לְהַגִּיעַ לִשְׁלֵמוּת בַּבַּיִת שֶׁלּוֹ, זֹאת אוֹמֶרֶת שֶׁהַכֶּסֶף שֶׁיִּשָּׁאֵר לוֹ פֹּה בָּעוֹלָם הַזֶּה, חָשׁוּב לוֹ יוֹתֵר מֵהָעוֹלָם הַבָּא שֶׁלּוֹ.

מַה שָּׁוֶה לָאָדָם כָּל כֶּסֶף שֶׁבָּעוֹלָם אִם הוּא לֹא חַי בְּשָׁלוֹם עִם אִשְׁתּוֹ? אָדָם חוֹשֵׁב - 'אִם אֲנִי אֶזְכֶּה בְּעֶשְׂרִים מִלְיוֹן שֶׁקֶל, אֲנִי אֶהְיֶה מְאֻשָּׁר'. וְזוֹ טָעוּת. כָּל הַכֶּסֶף שֶׁבָּעוֹלָם לֹא יִגְרֹם לוֹ לִהְיוֹת אָדָם מְאֻשָּׁר וְשָׂמֵחַ... אִם הוּא אֵינוֹ יוֹדֵעַ לְהִסְתַּדֵּר עִם הָאִשָּׁה שֶׁהוּא הִתְחַתֵּן אִתָּהּ, לְנַהֵל אִתָּהּ חַיִּים תְּקִינִים, הוּא הַמִּסְכֵּן הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר שֶׁיֵּשׁ בָּעוֹלָם...

פְּגִישָׁתִי יְהוּדִים רַבִּים שֶׁה' יִתְבָּרַךְ חָנַן אוֹתָם בִּבְרִיאוּת טוֹבָה, בְּפַרְנָסָה בְּשֶׂפַע, בִּילָדִים טוֹבִים וַחֲבֵרִים לָרֹב, אֲבָל הַבְּעָיוֹת בְּזוּגִיּוּת שֶׁלָּהֶם גָּרְמוּ לָהֶם לְעֶצֶב רַב, עַד שֶׁהֵם לֹא נֶהֱנוּ מִכָּל שְׁאָר הַדְּבָרִים שֶׁקִּבְּלוּ מֵהַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ.

אָדָם שֶׁאֵין לוֹ שָׁלוֹם עִם אֲחֵרִים, לֹא יִתְּכֵן שֶׁהַבְּרָכָה תַּחֲזִיק אֶצְלוֹ מַעֲמָד, וְאַף אִם נִרְאֶה לְכֻלָּם שֶׁיֵּשׁ לוֹ הַרְבֵּה כֶּסֶף אוֹ שְׁאָר דְּבָרִים, מִלְּמְדִים אוֹתָנוּ חַז"ל שֶׁבְּרָכָה אֵין לוֹ, כִּי הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ קָבַע כְּלָל בְּרִזְלִ בְּעוֹלָמוֹ - בְּמָקוֹם שֶׁיֵּשׁ שָׁלוֹם יֵשׁ בְּרָכָה, וְאִם לָאו חָלִילָה לְהֵפֶךְ...

הַמִּלָּה 'שָׁלוֹם' הִיא מִלָּה הַכּוֹלֶלֶת אֶת כָּל בְּנֵי הָאָדָם בָּעוֹלָם, וַאֲפִלּוּ שָׁלוֹם עִם עַצְמֵנוּ. אֲבָל הַשָּׁלוֹם הֶחָשׁוּב וְהַקָּשֶׁה בְּיוֹתֵר הוּא בְּבֵיתוֹ שֶׁל אָדָם עִם בֶּן אוֹ בַּת הַזּוּג.

אָדָם שֶׁהוּא בְּשָׁלוֹם עִם בֵּיתוֹ, וְנִרְאֶה כְּלַפֵּי חוּץ שֶׁהוּא אוֹהֵב אֶת כֻּלָּם, אֲבָל בְּבֵיתוֹ הוּא אֵינוֹ יוֹדֵעַ לְהַעֲנִיק אֶת הָאַהֲבָה וְהָעֶזְרָה הַנִּדְרֶשֶׁת, סִימָן שֶׁהוּא אֵינוֹ מְחַפֵּשׂ שָׁלוֹם בָּאֱמֶת: רַק כְּשֶׁמַּחְמִיאִים לוֹ אוֹ שֶׁהוּא מְקַבֵּל כָּבוֹד מֵאֲחֵרִים הוּא מַשְׁקִיעַ, אֲבָל בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, שֶׁאַף אֶחָד אֵינוֹ מוֹחֵא לוֹ כַּפַּיִם עַל כָּךְ שֶׁהוּא יְפַרְגֵּן וְיֹאהַב וְיַעֲזֹר, הוּא אֵינוֹ מַשְׁקִיעַ בְּכָךְ אֶת כָּל מִרְצוֹ.

כְּשֶׁאַתָּה עוֹשֶׂה 'שָׁלוֹם בַּיִת' עִם אִשְׁתְּךָ, אַתָּה בְּעֶצֶם עוֹשֶׂה שָׁלוֹם בַּיִת עִם הַנֶּפֶשׁ שֶׁלְּךָ. אָדָם שֶׁיַּעֲבֹד עַל מִדַּת הַגַּאֲוָה וּשְׁאָר מִדּוֹת מְגֻנּוֹת שֶׁבְּתוֹכוֹ, מִלְּבַד מָה שֶׁזֶּה יַעֲזֹר לוֹ בְּשָׁלוֹם הַבַּיִת שֶׁלּוֹ, זֶה יַעֲזֹר לוֹ גַּם בְּאֲשֶׁר שֶׁלּוֹ, בְּשִׂמְחָה שֶׁלּוֹ וּבְכָל דָּבָר וּבְכָל רֶגַע בַּחַיִּים שֶׁלּוֹ...

כַּאֲשֶׁר מִישֶׁהוּ פָּגַע בְּךָ אוֹ אִשְׁתְּךָ הֵרִימָה עָלֶיךָ אֶת הַקּוֹל, אַתָּה מַרְגִּישׁ פְּגִיעַ וְרוֹצֶה לְהַחֲזִיר בַּחֲזָרָה... זֶה אוֹמֵר שֶׁיֵּשׁ לְךָ בְּעָיָה כָּרֶגַע וְאַתָּה רוֹצֶה לְהִתְרַפֵּא מִמֶּנָּה... אַתָּה יָכוֹל לִהְיוֹת מֵאוֹתָם הָאֲנָשִׁים שֶׁפּוֹגְעִים בָּהֶם וְהֵם בִּכְלָל לֹא מִתְרַגְּשִׁים.

אֵיזֶה כֵּיף - - -

אֲנָשִׁים לְפָעָמִים עוֹשִׂים לְךָ פַּרְצוּף בְּבֵית הַכְּנֶסֶת - אַתָּה נִפְגָּע. נֶהֱרַס לְךָ כָּל הַיּוֹם. לֹא כֵּיף יוֹתֵר שֶׁכְּשֶׁצּוֹעֲקִים עָלֶיךָ אַתָּה לֹא נִפְגָּע? לֹא מַפְרִיעַ לְךָ בִּכְלָל.

כְּשֶׁאַתָּה עוֹבֵד עַל הַמִּדּוֹת שֶׁלְּךָ בַּבַּיִת, אַתָּה הוֹפֵךְ לִהְיוֹת מֻשְׁלָם, אַתָּה נֶהְפָּךְ לִהְיוֹת כְּלִי עָצוּם וְחָזָק, הַכְּלִי הַיָּחִיד וְהַמְיֻחָד שֶׁיִּתְקַבֵּל בּוֹ אֶת הַבְּרָכָה הָאֵין סוֹפִית מִבּוֹרֵא עוֹלָם.

מתוך ספרו של הרב יגאל כהן "בחסדך בטחתי"

פרטי ח-ן לתרומות: בנק לאומי סניף 856 ח-ן 3214739 ע"ש יביע אומר

רוצים לתרום קמחא דפסחא בהידור?

פרטים בגב העלון

ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמת \ לברכה \ רפואה \ הצלחה בטל:03-8000770

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב:20,000 עותקים

שבת פרה - שבת מברכין

זמני כניסה ויציאת השבת

הזמנים לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה:	18:41	18:39	18:40	18:40
יציאה:	19:33	19:30	19:32	19:32
ר"ת:	20:18	20:15	20:17	20:17

בירושלים: לנוהגים 40 דקות 178:21

בית המדרש המרכזי
יביע אומר

שאלות ותשובות
ממורנו הרה"ג **יגאל כהן** שליט"א

שאלה: כבוד הרב, האם אני חייבת לקנות בקבוקים חדשים לתינוקות בפסח או שמספיק רק לשטוף את הישנים ולהשתמש בהם בפסח?

תשובה: אין חיוב לקנות בקבוקים חדשים לפסח, שגם אם השתמשו בהם בחמץ כגון דייסא וכד' אפשר להכשירו ע"י עירוי מכלי ראשון, מכיון שכמו שבולע אותו כך פולט אותו (כמבואר במרן בסי' תמו ס"ה) ורק צריך להקפיד לנקות ולשפשף היטב כל חלקי הבקבוק.

שאלה: האם צריך להגעיל קומקום חשמלי לפסח?

תשובה: נראה שאם זה קומקום שהאשה משתמשת בו לפעמים לבישולים כגון שמערה מים רותחים לתוך סיר החמין, צריך הגעלה מחמת הזיעה והאדים שעולים מהתבשיל שיש בו חמץ ונוגעים בגוף הקומקום מבחוץ וזיעת האדים יש בה ממשות כמבואר במרן וברמ"א (ביור"ד סי' צ"ב ס"ח). (ועיין שם שאפילו שאין הקומקום מגיע לחום שהיד סולדת בו מחמת האדים, מספיק שהאדים מגיעים לחום שהיד סולדת בו). אבל אם אין משתמשים בו לבישולים, אינו צריך הכשר.

שאלה: כבוד הרב רציתי לדעת אם יש לנו בעבודה עובד שאינו יהודי, וכשאני מכבד אותו באוכל או שתיה הוא רוצה לברך ואני אומר לו שהוא לא צריך, ובכל זאת הוא רוצה לברך, האם יש בזה בעיה?

תשובה: אין איסור לגוי לברך אם אינו עובד עבודה זרה, מכיון שכוונתו לשמים. ואף מותר לענות אחריו "אמן" אם שמע את כל הברכה (אפילו שהוא ללא כיפה כמבואר ברמ"א סימן רט"ו ס"ב). וכמובן שאם רואה שעושה ח"ו שחוק מהברכה, אסור לתת לו לברך וכ"ש שלא לענות אחריו "אמן".

הנהגות מרן
רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל

מה נקרא חידושי תורה?

בעצם המושג של חידושים בתורה, יש חושבים שחידוש לא נקרא אלא אם כן מקשה איזה קושיא, ומתרץ תירוץ יפה, או אומר סברא יפה, כי חושבים שהכל תלוי בקושיות ותירוצים. אולם לא כן הוא הדבר, אלא סידור הדברים על מכונם בדבר הלכה, עד שמגיע לכלל פסק הלכה, זה נקרא חידוש בתורה, וזה מה שהקב"ה רוצה מאתנו. כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ברכות ח.) מיום שחרב בית המקדש אין להקב"ה בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה. וכן כתב בשאלתות שבסוף ספר מעשה רב (אות עד) בשם הגר"א שענין חידושי תורה הוא מה שלומד יותר עד שהדברים יהיו מחוורים ומתבררים אצלו להלכה, וכל שחוזר יותר על למודו הדברים מתבררים בטעמם ובנימוקם ביותר, והם נקראים חידושי תורה. ע"כ. ובכדי להגיע להלכה לאמתה של תורה צריך להתבונן ולשחזר השתלשלות הדברים, ממקורות התלמוד, ואח"כ מהראשונים ואח"כ מהאחרונים עד מקום שידו מגעת, וכך יגיע לכלל הלכה לאמתה של תורה, וצריך להתבונן בדברים בסדר ובנחת שתתיישב דעתו בהם. ותועלת גדולה יש בסידור הדברים בכתב, כי כך יתיישבו הדברים טוב יותר בלבו, ובשבת ויום טוב שאי אפשר לכתוב יסדר הדברים במוחו ובלבו.

הרב יוסף דהן.

מעבר לסגולה
מאת הרב **אליהו עמר** שליט"א

טעם ההבדלה במוצאי שבת

פטירת בני אהרן

השבוע בפרשה זו מתארת התורה את חנוכת המשכן, אך באותה העת קרה אסון כבד בבני ישראל, כאשר שני בניו של אהרן הכהן, נדב ואביהו, נפטרו ביום חנוכת המשכן. ישנן כמה סיבות מדוע נפטרו, אחת מהן משום שנכנסו שתויי יין למשכן. ה'זרע שמשון' בפרשה זו מבאר כמה עניינים הנוגעים לשתיית יין, ואחד מהם הוא עניין ההבדלה שעושים במוצאי שבת.

ביאור ההבדלה

ה'ילקוט שמעוני' (פרשת שמיני רמז תקל) מביא את נוסח סדר ההבדלה, וז"ל: "סדר הבדלות כיצד, המבדיל בין קודש לחול בין אור לחושך בין ישראל לעמים בין יום השביעי לששת ימי המעשה, בין טמא לטהור, בין מים העליונים לתחתונים, בין כהנים ללויים וישראלים", ע"כ. ומבאר ה'זרע שמשון', שאין זה סדר אקראי של ההבדלות אלא כל פיסקה בנוסח ההבדלה היא הסיבה לפסיקה הבאה בעקבותיה.

"המבדיל בין קודש לחול", בתחילה הבדיל הקב"ה בין קודש לחול משום שצפה שיהיו בעולם רשעים וצדיקים - ולצדיקים עיקר שכרם מזומן לחיי העולם הבא שהוא מסמל את הקודש, ואילו הרשעים מקבלים את העולם הזה שהוא סמל לחול.

ומכיון שכן, הבדיל הקב"ה "בין אור לחושך" משום שהאור האמתי הוא אור הגנוז לצדיקים לעתיד לבוא. אך הקב"ה ראה שעתידים הרשעים להשתמש בו באופן לא ראוי לכן עמד וגנזו. ולכן חייבים ליצור מאורות, דהיינו את השמש והירח, משום שאם הבורא גזר שיהיה אור וחושך הרי צריך להיות יום ולילה ולכן צריך שמש ליום וירח להאיר בלילה.

החמה והלבנה כמו ישראל והעמים

וזה מוביל אותנו להבדלה נוספת "בין ישראל לעמים" - הקשר בין החמה והלבנה ובין ישראל והעמים מרומז בדברי הפסוק (בראשית א, יח) "ולמשול ביום ובלילה" שהשמש היא השולטת ביום והלבנה היא השולטת בלילה. ומבאר המדרש, כיון שהשמש היא הגדולה ולכן היא שולטת ביום, וזהו רמז לבני עשו השולטים בעולם הזה, אך אין להם חלק לעולם הבא כשם שהשמש לא שולטת בלילה. אך הלבנה שולטת בין ביום ובין בלילה, שהרי פעמים שנראתה הלבנה ביום ופעמים שיש ליקוי חמה והלבנה מסתירה את השמש גם באמצע היום שזה מסמל על שליטתה גם בזמנה של השמש, והדבר מרמז שיש לבני ישראל חלק גם בעולם הזה וגם בעולם הבא. אמנם ליקוי לבנה אין זה מכוחה של השמש, אלא כדור הארץ עובר במסלול מדויק בין השמש לירח ומסתיר בגופו את קרני האור של השמש להאיר על הירח.

וזה מוביל אותנו להבדל הבא "בין יום השביעי לששת ימי המעשה" - ההבדל בין היום השביעי לבין ששת הימים נובע משום ההבדל שיצר הקב"ה בין עם ישראל לבין העמים, משום שכידוע שיום השבת ניתן רק לעם ישראל ואין לשאר העמים חלק בעניין השבת, ואדרבה גוי ששבת חייב מיתה (סנהדרין נט ע"א) ומבחינת הגויים יום השביעי בשבוע הוא בדיוק כמו ששת ימי המעשה. ולכן, נוסח ההבדלה "בין ישראל לעמים" מוביל אותנו להבדלה נוספת "בין יום השביעי לששת ימי המעשה".

הריח הטוב שבטהרה

נוסח זה מוביל אותנו לחלק נוסף בהבדלה - "להבדיל בין טמא לטהור". הזוהר הקדוש מבאר (זוהר בראשית דף מח ע"א) שבמהלך השבוע ישנן רוחות טומאה הנמצאות בעולם, אך ביום השבת כל הרוחות הללו מתפוגגות ותחתיהן נכנסת רוח של קדושה וטהרה, ובפרט שרואים זאת בחוש שיש טהרה מיוחדת בשבת. כיצד? כידוע, שחושי הטעם והריח קשורים באופן הדוק לענין הטהרה, שבמקום של טהרה יש ריח טוב ולכן מיום שחרב בית המקדש ניטלה הטהרה מן העולם ובטל טעם וריח מן הפירות (סוטה מח ע"א).

והנה, על־פי דברי הזוהר הקדוש מבאר ה'זרע שמשון' את דברי הגמרא (שבת קיט ע"א) על הטעם מיוחד שיש למאכלי שבת ביום השבת. וז"ל הגמרא: "אמר לו קיסר לרבי יהושע בן חנניא: מפני מה תבשיל של שבת ריחו נודף, אמר לו: תבלין אחד יש לנו ושבת שמו, שאנו מטילין לתוכו וריחו נודף. אמר לו: תן לנו הימנו! אמר לו: כל המשמר את השבת מועיל לו, ושאינו משמר את השבת אינו מועיל לו", ע"כ. ולכאורה יש לבאר, איך יש טעם במאכלי שבת הרי בטלה הטהרה. לאור דברי הזוהר הדבר מובן, כי ביום השבת יש טהרה מיוחדת בעולם כי כל הרוחות הרעות אינן בעולם ובמקומן יש רוח של קדושה, וממילא משתבח טעמם של המאכלים.

שנזכה לבנין בית המקדש השלישי שייבנה במהרה בימינו, ולראות כהנים בעבודתם בקדושה וטהרה, אמן!

מתוך הספר 'מעבר לסגולה' ביאורים על ה'זרע שמשון'

ניתן להשיג בחניות המובחרות או ב'הידברות' 073-222-1210

אין לקרוא בזמן התפילה וקריאת התורה

נא לשמור על קדושת הגליון

בית המדרש המרכזי
יביע אומר

לאשת חיל

בינה יתרה

זאת האמת, בינה יתרה ניתנה לנשים.
יש להן את זה.. הן ניחנו בכישרון מיוחד מאת השם, הן יודעות בדיוק איך לעצבן, ובדיוק מתי להיות נחמדות. הקב"ה נתן לכל אחת ואחת מאיתנו יכולות אדירות, חכמה עצומה, לדעת מה להגיד ומתי להגיד. כל אישה מרגישה את זה על עצמה ויודעת שהיא יכולה להבין דבר מתוך דבר (כשהיא רוצה).
אז למה לא כל אחת יודעת בדיוק מה להגיד ומתי? למה לא כולן מסתדרות לגמרי עם הבעלים שלהן?
לפעמים הראש לא מכוון לכיוון הנכון, לכיוון הבית. לעיתים אישה "מבזבזת" את הבינה היתרה שלה בעבודה, בבית כבר אין לה כוח לחשוב, ולהבין.. או "מבזבזת" את הבינה היתרה בחינוך הילדים, ששם כמובן שצריך, אבל מאידך לשים לב שלא שכחנו שיש גם בעל בתמונה, שצריך השקעה ומימוש מקסימלי של הבינה היתרה שקיבלת.
ברגע שכל אישה תיקח לתשומת ליבה את ביתה ואת בעלה ותשקיע בו טיפת מחשבה מעבר לשגרת היומיום, תסתכל ותחשוב באמת כיצד הוא יהיה מאושר, מה היא יכולה לעשות עבורו, לשפר את היחסים ולגרום לו להיות שמח. בלי להתבלבל ולחשוב שבחוץ צריך להשקיע יותר.. הפוך, בבית פנימה, העבודה היא העבודה האמיתית. היא תשפר אותך ובעבורה ניתנה לך בינה יתרה. ברגע שאישה מרוכזת במקום הנכון, אין שום ספק שמיד תצליח לראות את הכפתורים שכדאי ללחוץ עליהם, והם מפיקים רק טוב.. ומאידך, תראה בחוש את הכפתורים שכתוב עליהם "לא להתקרב" (במיוחד לא בשעת האוכל).
לכל אחד מאיתנו ישנן נקודות רגישות. גם לאישה וגם לבעל. כל אחד מבני הזוג גדל במקום אחר, בעולם אחר, קיבל יחס שונה מהוריו, גדל בילדות כזו או אחרת. כל אחד מכם התעצב בצורה שונה לגמרי מהשני, כל אחד הוא עולם ומלואו. לטוב ולמוטב.
לא ניתן לצפות שהוא יהיה בדיוק מה שדמיינת לפני החתונה, מה גם, לא בטווח שהחלומות שלך הם הדבר הטוב בשבילך באמת.. תשאלי את עצמך את השאלה - האם הייתי רוצה שבעלי יהיה משהו אחר?
האם הייתי רוצה לשנות בו משהו מסוים? אם התשובה היא כן.. צריך לעבוד על זה.
להבין שכל מה שהקב"ה טבע בבעלי זה בדיוק עבורי, זה הכי טוב בשבילי בלי שום ספק.
גם אם נראה לנו שברגע שהוא ילמד יותר תורה או לחילופין ברגע שיצא לעבוד הוא יהיה יותר ..... (מה שאני מחפשת), זה לא נכון.. זה רחוק מהאמת.
כי האמת היא, שמה שבעלך עושה, זה בדיוק טוב עבורך ואת צריכה לקבל ממנו ולאהוב אותו ולא לצפות ולרצות שהוא ישתנה. הבעל מרגיש בתוכו ברגע שאשתו לא מרוצה ממה שהוא עושה, וזו הרגשה לא נעימה כלל.
הוא רוצה לשמח אותך, אך מוטל עלינו להבין שהוא נבנה בצורה שונה ממך.
כל אחד עם היכולות שלו, כל אחד עם האמביציות שלו. אנחנו צריכות לקבל אותו כמו שהוא, להבין שהשם יתברך לא עושה טעויות. שזה בדיוק הכי טוב עבורנו, ואין אחר. גם אם בשכל קשה לנו לקבל משהו מסויים בצד השני, נזרוק את השכל ונאמין שמה שהקב"ה עושה זה הכי טוב עבורי..
ויותר מזה - רק עם הדבר ה"מעצבן" הזה, אני יכולה לשפר בעצמי נקודות מסוימות.
אם הדבר שמכעיס אותי לא יהיה, זה פחות טוב עבורנו כרגע.
המציאות שאת נמצאת בה היום היא הכי טובה עבורך, תקבלי אותה, תכילי אותה.. תתמודדי איתה.. ורק כך תצמחי ותשמחי. **לרכישת הספר "תוכו רצוף אהבה" מאת מחברת הטור: 058-3266571**

פנינים מהפרשה

"אֶת אֲלֶה תְּשַׁקְּצוּ מִן הָעוֹף לֹא יֵאָכְלוּ שֶׁקֶץ הֵם אֶת הַנֶּשֶׁר וְאֶת הַפֶּרֶס וְאֶת הָעָזְנִיָּה וכו' וְאֶת הַחֲסִידָה הָאֲנָפָה לְמִינָהּ וְאֶת הַדּוּכִיפַת וְאֶת הָעֲטַלֵּף: כֹּל שֶׁרֶץ הָעוֹף הֹלֵךְ עַל אַרְבַּע שֶׁקֶץ הוּא לָכֶם" (ויקרא יא, יט)

על שמירת הכשרות בבית היהודי רבים מעם ישראל מקפידים. ובפסוק נאמר "אל תאכלו על הדם כי הדם הוא הנפש", ובו נרמז שאדם מושפע ישירות מטיב כשרות המאכל שמכניס בקרבו. כיצד?
"כי הדם הוא הנפש" – אחרי שאדם אוכל בשר, דגים וכדו' המזון מתעכל ונספג בדמו, ואם המאכל היה מבהמה טהורה, שבעצם כולם אינם טורפות אלא ניזונות מהדשא והצומח, כך גם נשמתו מקבלת עדינות. אבל אם אוכל בעלי חיים טורפים מלבד מה שנסתם לבו כמו שאמרו חז"ל "ונטמטם בם", כך גם מקבל מדות שליליות של אכזריות.
והנה המתבונן בין בעלי החיים, העופות והדגים, שהתורה אסרה לנו בפרשה ימצא דבר פליאה, שאסרה לנו התורה לאכול את החסידה.
וכיצד יתכן הדבר? הרי רש"י מפרש: "ולמה נקרא שמה חסידה? שעושה חסידות עם חברותיה במזונות".
ואם כן לכאו' היה מתאים יותר שהתורה תתיר לאוכלה כך שנזכה גם אנו במדת חסד זו? מדוע נאסרה החסידה להאכל כמו שאר החיות שאינם טהורות?
אלא הביאור הוא, שהחסידה עושה חסד עם חברותיה בלבד, מה שאין כן עם שאר בעלי החיים שאין לה קשר עמהם, לא עושה חסד.
לכן באה התורה ומלמדת אותנו, שאל לנו לנהוג כן, אלא עם כל אחד מעם ישראל יש לגמול טובה, לכל אדם צריך להאיר בסבר פנים יפות (אבות פ"א, משנה טו, ועי' שם בפ"ג, משנה יב), אל לנו להיות כאותם האינטרסנטים, שכל מה שנותנים הוא בעבור לקבל. לא נהיה כמו אלה שמקיימים רק את שתי הדברות הראשונות בלוחות "אנכי", ו - "לא יהיה לך".
אלא ננהג במדת אברהם אבינו, שמכניס את כולם לביתו, בלי הבדל והפרש (שם פ"א מ"ה), נראה בעין טובה כמו אהרן ע"ה בכל יהודי (שם פ"ה, מי"ט), ונחפש לעשות חסד שעל זה העולם עומד (שם פ"א, מ"ב), משום שכך ציווי ה' יתברך "והלכת בדרכיו" "ולדבקה בו" וכפי דרשת הגמ' "מה הוא רחום אף אתה היה רחום, מה הוא חנון אף אתה היה חנון" וכו'.
ואפשר שעל זה רמזה המשנה במסכת אבות: "ר' אליעזר אומר יהי כבוד חברך חביב עליך כשלך" (פ"ב מי"א), ואדם המצוי לא מחפש סיבה מיוחדת כדי לעשות דברים שהוא אוהב, אדם רגיל לא מחפש הוכחות כדי שיאהב את עצמו, אלא כך הוא הטבע שאדם בריא אוהב את עצמו. כך גם כלפי החבר – "יהי כבוד חברך חביב עליך כשלך" פירוש אהוב אותו בלי לחפש סיבות, אלא רק מעצם זה שהוא אחיך, יחד אתך בנו של מלך מלכי המלכים הקב"ה.
ויהי רצון שנזכה להגיע לשלמות של הפסוק ואהבת לרעך כמוך, ונזכה לגאולה השלמה בקרוב. אמן. **(הרב יוסף דהן יצ"ו)**

סיפור לשבת

לפני גאון, שבר !

הגאון רבי חיים חזקיהו מדיני זצ"ל בעל החיבור הגדול "שדי חמד", סח פעם לאחד מבאי ביתו, שבצעירותו לא הצטיין בכשרונות מיוחדים, ובעקבות מעשה מסעיר שאירע עמו, נפתחו לו באחת מעיינות החכמה.ומעשה שהיה כך היה. גביר גדול נדיב לב ואוהב תורה בשם חיים ישראל רומאנו (מהכפר ביגלאר באשיי), הקים בטורקיה 'כולל' שיכשיר אברכים מתמידים לשמש כמורי-הוראות בישראל. דרישות נחרצות הציב הגביר לאברכים שהתקבלו לבית מדרשו: התמדה, יראת שמים, מדות-טובות ועוד ועוד...בהיותו צעיר לימים, חבש רבי חיים חזקיהו את ספסלי אותו 'כולל'. הוא אמנם לא נמנה אז על בעלי הכשרונות הגדולים, אך שקד על תלמודו ועשה חיל, ואף היה מוכתר בנמוסין ובמדות טובות. הכל הוקירוהו והתייחסו אליו בכבוד, מלבד אחד מבני החבורה שהתקנא בו מאוד, סבר כי רבי חיים חזקיהו מאפיל עליו בידיעותיו ובאצילות מדותיו, ובגללו אין הוא זוכה לכבוד שהיה עשוי ליפול בחלקו. הקנאה שאכלה את כל קרבו ועצמותיו, הביאה אותו ליזום עלילה שפלה ונוראה שתוציא את דיבתו של רבי חיים מדיני בפני הנהלת הכולל ותגרום לסילוקו מבין שורותיו.מה עשה? בצעד מזעזע הלך ושיחד את המשרתת הערבייה אשר היתה באה בשעת בוקר מוקדמת לנקות את בית המדרש, שתמורת סכום כסף שיעניק לה, תסכים להעיד שבבואה לנקות את המקום פיתה אותה האברך חיים מדיני לדבר-עבירה. העלילה היתה תפורה היטב, שכן היה זה חזיון נפרץ לראות את רבי חיים השקדן יושב על תלמודו בשעות שאינן מן היום ואינן מן הלילה, כאשר הוא מנדד שינה מעיניו על מנת להבין את הסוגיא. הגויה שהכסף היה הערך העליון בחייה, הסכימה בלא היסוס, והאיש חיכך ידיו בהנאה.למחרת בבוקר, הופיעה המשרתת בפתח בית המדרש, הרימה קול זעקה והאשימה את האברך השקדן בהאשמה החמורה. דבריה של הערבייה שנאמרו כ'מסיחה לפי תומה', התקבלו באמינות אצל יושבי בית המדרש, והרוחות סערו וגעשו. הוא הואשם בצביעות, וקנאים פגעו בו, חירפוהו וגידפוהו. גדולה היתה הבושה, וגדול עוד יותר היה חילול ה' באותה שעה. הגביר, מייסד הכולל, רתח עד עמקי נשמתו: "ככה? להעמיד פני יראי שמים ומתמיד מופלג ורמות את כולם?! לאן יכול יהודי להתדרדר?!...". לאלתר הוא סילקו מבין שורות הכולל, ואף את העוזרת הגויה פיטר (אין חוטא נשכר).רבי חיים בלע את עלבונו הצורב, ולא הגיב במלה וחצי מלה לבזיונות שהופנו כלפיו. הבין שמשמים מנסים אותו ועליו לקבל זאת באהבה. אולם מאחר שלא יכול היה לשאת את הבושה האיומה, נאלץ לעקור את מגוריו מהאזור.לאחר תקופה מסוימת כאשר כלו דמי השוחד מכיסה, חוותה המנקה הערביה חרפת-רעב. יום אחד היא הגיעה לרבי חיים והתחננה בפניו שיסלח לה על העוול הנורא שגרמה לו. היא הבטיחה לו ללכת ולפרסם בשער בת רבים את האמת, שאחד האברכים שיחד אותה בממון כדי שתפרסם את עלילת השוא. רק בקשה אחת יש בפיה, שלאחר שהיא תטהר את שמו, הוא יבוא וישתדל

המשך בעמוד האחרון

נר תמיד לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

המשך סיפור לשבת

למענה אצל בעל הבית שישיב אותה לעבודתה.בתחילה שמח השדי חמד מאוד על ההזדמנות שסוף סוף שמו ינוקה מהאשמה הנוראה, והכל יבוא על מקומו בשלום. כמעט נעתר לבקשתה, אך באותו רגע צצה בו מחשבה הפוכה: "הרי חילול ה' גדול כבר נגרם, ועתה כבר שקטה הסערה. אם כעת יתפרסם הסיפור האמיתי, שוב ירעש העולם כמרקחה, ושוב יצא חילול ה', והפעם אודות התנהגותו המבישה של אותו אברך. מוטב אם כן שאמשיך לסבול חרפתי בדומיה, ובלבד שלא יתחלל שם שמים ברבים".ההתלבטות היתה קשה מאד. המחשבות התרוצצו במוחו הלוך ושוב, ובכל רגע שינה דעתו, עד שהחליט בגבורת נפש עצומה לפנות אל המשרתת ולומר לה: "מסכים אני להשתדל אצל בעל הבית למענך, אולם מתנה אני זאת בתנאי חמור לבל תספרי לאיש את זהותו של נותן השוחד".ברוב ענוותנותו לא חיפש רבי חיים לא נקמה ולא נטירה. הוא הגיע אל הגביר וביקש "רצוני שתשמע את אשר בפי המנקה". הגביר שמע, וחמתו בערה בו שוב: "אמרי לי מיד מי הוא זה ואיזהו אשר מלאו לבו לעשות כן?".כאן נתגלתה פעם נוספת אצילות רוחו של הרב מדיני: "סיכמתי עמה בתנאי כפול, שאמליץ בעדה בתנאי שלעולם לא תגלה לאיש מי האברך שֶׁשִּׁכְרָהּ לדבר בי סרה, לבל יתחלל שם שמים".הגביר נפעם מאישיותו הנעלה של רבי חיים. קיבל אותו מיד חזרה לשורות הכולל, ואת הגויה השיב על כנה כמנקה."באותה שעה שקיבלתי את ההחלטה הקשה אשר עלולה היתה לסכן את כל עתידי בעולם התורה" - סיים בעל ה"שדי חמד" - "הרגשתי לפתע שנפתחו לי מעיינות החכמה כאשד אדיר. במקום הנזק שהיה צפוי מהחלטתי - זכיתי לסייעתא דשמיא במדה בלתי מצויה אשר הביאתני עד הלום, ובטוח אני שבזכות זה זכיתי לחבר את חיבורי הגדול" (**"אוצרותינו" שמות**).

רשימת השיעורים השבועית של הרב יגאל כהן שליט"א:

בימים א' ד'
שיעור גברים בפתח תקוה
בשעה 19:30
במרכז פסגות
רח' גליס 37
כניסה חופשית לגברים

ביום שלישי
השיעור השבועי בבני ברק
בשעה 22:30
בבית מדרש יביע אומר
רח' הרב עוזיאל 41
כניסה חופשית
לנשים וגברים בהפרדה